

80
INDO-CHINOIS
1495
(7)

7

TRÌNH THÂM TIỂU THUYẾT

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 13839

OAN-TÌNH LY-HẠN

1000 - 1000 - 1000

1000 - 1000 - 1000

IMP. DUC-LUU-PHUONG

1000 - 1000 - 1000

1000 - 1000 - 1000

Nhà in DUC-LUU-PHUONG
153, rue d'Espagne - Saigon

(C.)

CHU THAI HAO

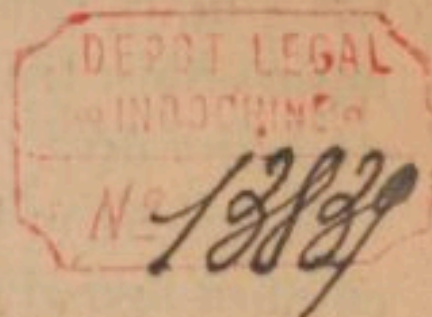
TIỂU THUYẾT

O AN-TÌNH LY-HẬN

CUỐN THỨ BẢY

IV

Anh tài lại gặp anh tài
(Tiếp theo)

Xuân-Hoa mỉm cười đưa cho Nguyệt-Anh một cây kiếm. Đồi bên gian ra lối hai thước, bài tổ xong Nguyệt-Anh loạn kiếm nghe một cái vục lược tới, bên này Xuân-Hoa, cũng lược đến, sang mỗi người một bộ thì đã đến gần nhau. Nguyệt-Anh liền huơ kiếm chém tới, Xuân-Hoa bước xéo qua một bên chặc cây kiếm của Nguyệt-Anh nghe một cái rền.

Đoạn hai người đánh vui với nhau tiếng kiếm khua động kèn kèn tiếng gió nghe vo vo Xuân-Hoa khen thầm Nguyệt-Anh tập luyện nhuần nhuyễn lắm, nàng đang khi mê trận quên những lời của Xuân-Ngọc giận nên quyết lấy miếng hay mà đánh Nguyệt-Anh. Xuân-Hoa nghĩ như thế, liền rút bộ thối lui, và huơ kiếm vo vo trên đầu, đoạn dùng thế « Bạch-hồ hồi đầu » ngồi ló gót chơn trái dưới bàn tọa, chơn mặt để phía tiền, tay trái để sau lưng, tay mặt cầm kiếm để cùi chỏ trên đầu gối, cẳng tiền để day mũi qua phía tả. Nguyệt-Anh xem thấy liền chấp kiếm nhảy đến chém vào đầu Xuân-Hoa một kiếm, lưỡi kiếm xuống còn hai phân. Xuân-Hoa né qua một bên, đoạn lẹ như chớp nhún đâm tới trúng hông Nguyệt-Anh một kiếm, nàng búng rưng tay chơn, té nhào.

Xuân-Hoa, Xuân-Hoa có phải là em ruột của nàng Xuân-Ngọc chăng ?

Lạ thật !

Xin nhắc lại khi nàng Hồng-hương-Nguyệt, nghe tiếng sùng nổ thì cả kinh nàng chạy ra sau bắt ngựa cỡi vào rừng lánh nạn, trong cơn gấp rút ngựa sải chạy như bay, nàng

nằm trên lưng ngựa, đến một cái hố con ngựa sụp chôn té nhào, Hương-Nguyệt cũng té theo bất tỉnh.

Trong cơn nầy chàng Xuân-Ngọc cùng năm người bộ hạ của chàng là Châu-tam-Hạ, Lê-mộc-Việt, Dương-hầu-Tá, năm Hùng sáu Vốn vào thăm ở Cao-Đoàn, Xuân-Ngọc nghe tiếng ngựa chạy chàng lấy làm lạ dòm theo thấy có một người nằm trên lưng hai tay ôm cổ con ngựa phú liệu chạy đâu hay đó.

Xuân-Ngọc biết người phải cơn nạn nghèo khổ nên hỏi cả năm người dục ngựa đuổi theo khi gần đến thời con ngựa của Hương-Nguyệt đã nhào xuống hố, Xuân-Ngọc đến nơi bảo năm Hùng, sáu Vốn trèo xuống hố đem Hương-Nguyệt lên, thấy nàng hôn phách mê mang.

Năm Hùng nói rằng : Con gái nhà ai tay bay họa gởi, sáu Vốn năm Hùng làm ngời khiên lên, Xuân-Ngọc nói rằng : Ta xem nàng này quốc sắc thiên hương chẳng phải tầm thường, vậy ta mau đem về cứu cấp. Nói đoạn đem nàng Hương-Nguyệt ra xe trở về Saigon. Khi Hương-Nguyệt tỉnh lại mới hay có người cứu khỏi nạn nghèo. Cũng trong khi ấy Xuân-Ngọc vào thăm nàng, và hỏi thăm tên họ, Hương-Nguyệt đổi tên Xuân-Hoa, từ ấy nàng ở yên nơi đấy, chàng Xuân-Ngọc xem nàng như em ruột còn Xuân-Hoa (Hương-Nguyệt) đối với chàng có tình lai láng vô hạn.

* *

Nhắc lại khi Hương-Nguyệt đang mê trện, chỉ nên nàng quên lời chàng Xuân-Ngọc dặn, khi nàng đâm trúng hông nàng Nguyệt-Anh, bỗng dật mình lầy lủi gờm lại, vừa nghe Xuân-Ngọc kêu lên rằng : Xuân-Hoa em nhùng tay, Hương-Nguyệt nghe kêu xây lưng chạy thối trở lại rồi cùng chàng Xuân-Ngọc trở ra.

Cũng trong lúc nầy ông Hồng-vu-Phong thấy Nguyệt-Anh ngã ra, ông cả kinh chạy đến tiếp cứu, song ông lấy làm lạ, ông vừa chạy ít bước bỗng có một người mình mặt đồ đen, trước ngực có một ngôi sao vàng, mang mặt nạ, tay cầm một thanh bửu kiếm đón ông nạt rằng : « Mi chớ toan chạy, hãy đưa tay cho ta trói đem về dạy việc. Ông Hồng-vu-Phong nghe nói thì cả giận, hươi kiếm nhảy đến đánh ngay vào mặt người ấy một kiếm người ấy bước trái qua một bên và đánh trả lại một kiếm phốt ngan vai ông Hồng-vu-Phong

rất mạnh. Ông Hồng-vu-Phong nói thăm rãng : Tên này võ nghệ cao cường, ta phải lấy miếng nghề thắng nó trong hai hiệp đặng đến cứu Nguyệt-Anh, ông nghỉ đoạn hơi kiếm nghe vục vục, vừa dùng thể Phi-Tiêng đánh trúng ngực người ấy một kiếm té nhào, ông Hồng-vu-Phong cả mừng, bỏ người ấy chạy đến chỗ Nguyệt-Anh, ông lấy làm lạ vì nàng đầu mất, lưỡi kiếm còn đánh rơi nơi đấy, ông còn đứng nhắm xem quanh quất, thoát nghe tiếng kiếm khua động ngoài cửa trường đua, ông lại càng ngạc nhiên hơn nữa, vội giã chạy ra xem coi thế nào (?)

Đây chàng Xuân-Ngọc và nàng Hương-Nguyệt ra đến cửa, bỗng có hai người mình mặc đồ đen, mang mặt nạ, trước ngực có thêu một cái ngôi sao vàng, tay cầm bửu kiếm nhảy đến đánh ngay vào mặt cả hai. Chàng Xuân-Ngọc và Hồ-kim-Hương chẳng chút lòng sợ sệt, nên rước đánh cùng hai người ấy. Cả bốn đánh nhau tiếng kiếm khua động ghê mình, bất phân thắng bại Xuân-Ngọc vừa đánh vừa xem người ấy thì công nhận tướng đàn bà, nên chàng thối trở về kêu Xuân-Hoa bảo rằng : Em hãy qua đánh với cô này. Xuân-Hoa nghe bảo cũng phi bộ trở ra, đoạn bốn người cũng ráp đánh như trước. Xuân-Ngọc xem tướng mạo của người đánh với chàng cũng là đàn bà, chàng lấy làm ngạc nhiên chẳng biết Nguyệt-Anh có chị em bạn ỡ đâu mà giỏi đến thế ! Chàng quyết thắng nàng này trong ba hiệp đặng trở về, nên hơi kiếm rất mạnh, vừa nhảy đến nàng ấy lẹ như chớp đánh tới ngay trán chàng một kiếm, Xuân-Ngọc lạnh mắt hơi kiếm chặt trúng lưỡi kiếm của nàng rất mạnh hai lưỡi kiếm cạ nhau nghe một cái rền, thấy một lần bạch quang giã ra, coi lại lưỡi kiếm của nàng ấy không còn trên tay nữa.

Nàng ấy chẳng chút gì sợ nhảy đến đánh vào mặt chàng, Xuân-Ngọc cười ngất nói rằng : « Cô liều mạng sao ? » Vừa nói vừa bỏ thanh bửu kiếm, nàng ấy, lẹ như chớp nhảy đến dụng thể « bỗng đã sông đào » mà đá chàng Xuân-Ngọc, Xuân-Ngọc tránh khỏi đoạn chàng dụng thể « Thoát lương quán trụ » thộp nàng ấy liền ra có hơn năm thước, chàng lấy thanh bửu kiếm kêu Xuân-Hoa bảo trở về. Hồ-kim-Hương đang mê trận bỗng nghe kêu phi bộ trở ra cùng Xuân-Ngọc nhảy lên xe chạy tước về nhà.

Còn ông Hồng-vu-Phong chạy ra vừa đến cửa thoát có một lưới kiếm bay xót ngan mép tai ông, ông lạnh mắt tránh khỏi vừa muốn đánh lại, thoát nghe hơi gió sau lưng, ông cả kinh hơi kiếm lòn ra sau đỡ hất ngọn kiếm ấy. Bây giờ ông xem rõ có hai người vây ông mà đánh, ông chẳng chừa gì sợ sệt, hơi kiếm nghe vo vo đánh cùng hai nàng ấy. Ông Hồng-vu-Phong tuy võ nghệ cao cường song sức già suy yếu, bởi vậy ông đánh một chập thời nghe hơi mệt, nên quyết lấy miếng nghề mà đánh ông ra nhiều miếng hay nhưng bị hai nàng phá hết hai mươi phúc sau ông mệt đúi nên than rằng : Hương-Nguyệt con ôi ! cha sẽ chết nơi đây. Ông than vừa giúrt tiếng bỗng thấy hai nàng ấy rút kiếm, ông lấy làm lạ ngó sửng. Một nàng hỏi rằng :

Bác Năm đó phải không ?

— Tiếng ai giống tiếng con Kim-Sa cả !

— Cháu đây, cháu và Huế-Linh !

Ông Hồng-vu-Phong nghe nói hết sức vui mừng, nên ngen ngào. Kim-Sa và Huế-Linh gở mặt và khóc nức nở, Kim-Sa nói rằng : « Bác ôi ! cháu cam bẽ thất lỗi vô ngần, cũng bởi vì nóng trả thù cha, nên ra đi êm. Còn hôm nay sao lại bác ở nơi đây, lại đi đánh kiếm như vậy ? Còn chị của cháu ở đâu ?

Ông Hồng-vu-Phong nghe hỏi khóc ròng, đoạn thuật mọi điều tai nạn, mọi nỗi gặp gỡ Nguyệt-Anh đến khi đánh kiếm.

Kim-Sa nghe nói Hồng-hương-Nguyệt không rõ hà phương lưu lạc thì khóc mùi, Huế-Linh cũng khóc theo. Kim-Sa nói bệu bạo rằng : Xin bác theo cháu về nơi ngụ của cháu, cháu sẽ tỏ cho bác nghe. Ông Hồng-vu-Phong nói rằng : Khoan để bác vào kiếm tử thi của người ăn của bác dả.

— Người ăn nào !

— Là nàng Nguyệt-Anh đánh cùng đảng R. H. M. O. là đảng giết cha nàng, rồi bên đảng ấy có một nàng con gái rất cao-cường đâm trúng Nguyệt-Anh té nhào bác toan chạy đến cứu, nào dè có một người mặc đồ như hai cháu, đón bác mà đánh, khi bác đánh người ấy nhào chạy đến chỗ Nguyệt-Anh té ra nàng đầu mất, khi ấy bác nghe khua động tiếng kiếm nơi đây nên chạy ra.

Kim-Sa nghe nói nàng Nguyệt-Anh lại càng kinh ngạc, và nghe ông đâm trúng một người mặc đồ giống như nàng thời búng rúng tay chơn. Còn đang nhìn mặt nhau bỗng thấy Bích-Thủy bỗng Ngân-Hà ra, Kim-Sa và Huế-Linh chạy đến phụ đỡ Ngân-Hà lại xe, khi đến xe Kim-Sa thấy Nguyệt-Anh nằm thiêm thiếp trên xe, lấy làm lạ hỏi rằng : « Uả, tại sao cô Nguyệt-Anh lại nằm nơi đây ? Bích-Thủy nói rằng : « Tôi đem nàng này ra, về cứu cấp tra hỏi hoặc may có ra duyên cớ chăng ? » Kim-Sa lắc đầu nói rằng : « Chúng ta làm to rồi » Bích-Thủy day qua thấy ông Hồng-vu-Phong thì lấy làm lạ, vì khi nãy ông mang lúp. Kim-Sa thuật lại cho Bích-Thủy nghe đoạn cùng nhau ra xe trở về.

Nhắc lại khi Lơ-mon nghe theo lời R.H.M.O. trở ra xe chẳng thấy Ba-Thảo thì lấy làm lạ, khi ra khỏi hiệu riêng cũng chẳng thấy, ông tức mình ra xe trở về, hôm sau ông được thư của R.H.M.O. cho hay rằng : « Ba-Thảo bị bệnh nặng, lối một tuần lễ sau hết sẽ về. » Thật quả, tuần sau Ba-Thảo lột tốt về. Lơ-mon lắc đầu nói rằng : « Công cuộc của ta đây phải làm thế này mới được !

— Làm thế nào ?

— Ta sẽ chung hiệp cùng R.H.M.O.

— Mạo hiểm lắm, tôi định quyết bọn nó là tay độc thủ, chúng nó đánh lừa mình vậy.

— Không không, tôi chẳng nghi vậy được.

Ba-thảo suy nghĩ một chập nói rằng : Được, ông tính sao tôi cũng vung theo lời.

Lơ-mon suy tính thừa diệp sẽ đến R.H.M.O. dọ thử coi chàng là người gì. Ngày lụn tháng qua, ông cùng ba Thảo dọ được cái nhà lầu ba căn tốt đẹp ở đường Bangkok rất mẫu nhiệm tạ thường.

Một hôm độ lối 10 giờ tối, ông cùng ba Thảo lên xe chóp-nhán chạy xung quanh châu-thành để xem tình hình bọn Hắc-Sơn, xe chạy đến một giờ khuya ông bảo ba Thảo thẳng lên đường Bangkok ghé nhà ấy, đến thấy cửa rào nở béc, trong có hai ngọn đèn điện thấp hai bên chói sáng ánh cả mặt tiền, ông xuống xe bảo ba Thảo đem xe một nơi xa rồi trở lại cùng ông vào nhà này xem thử.

Ba-Thảo vưng lời cho xe chạy một đôi xa, đoạn ngừng nơi đây, rồi trở lại cả hai hiệp nhau vào nhà Lơ-Mon cùng ba Thảo đi vòng theo mấy buổi bông huệ, thoát nghe tiếng xe hơi nổ bon bon, ỡ trong chạy ra một cái xe kiểu xi-gà, trên xe có bốn người ngồi mặt toàn đồ đen. Xe ấy ra đường thoát chạy như tên bắn. Lơ-mon hỏi ba Thảo trở ra, chạy lại, xe chộp-nhán rước theo, song đã trễ rồi, xe ấy chạy vòng vo một chập thì mất, Lơ-Mon lấy làm tức mình. Ba Thảo nói : « Ta trở lại nhà chúng nó vào xem coi, ắt có sự may mắn. Lơ-mon khen phải, đoạn trở lại cả hai vào nhà thấy cửa trước đóng, đi vòng ra sau thấy cánh cửa sau mở một cánh ông dòm vào thấy một tên Boy đang ngồi kéo đờ cò (xe kéo bò, bò kéo xe), Lơ-Mon bước vào đưa súng ngay mặt, tên Boy rung rẩy như người chết rét, ba Thảo nói rằng : « Ta hỏi ngươi phải nói thiệt. Nhà này nhà cửa ai và chủ mi đi đâu ?

Tên bồi nói rằng : Tôi mới ở không rõ tên của chủ, chủ chánh của tôi hiện còn nằm yên giất trong phòng.

Lơ-mon hỏi : Phòng nào ?

Tên bồi chỉ qua phía tả nói : Phòng cửa sơn màu vàng đỏ.

— Mi giắc ta đến đó.

— Được, ông cứ đi theo tôi.

Tên Bồi giắc Lơ-mon và ba Thảo đến căn phòng cửa sơn màu vàng, nắm chốt cửa giặn mở béc ra. Lơ-mon và ba Thảo dòm vô thấy có một người nằm dai mặt vô vách. Lơ-mon và ba Thảo cả mừng đi vào tên bồi khép cánh cửa lại nghe một cái rầm, bốn bề cửa sắt sụp xuống Lơ-mon và ba Thảo cả kinh biết mình trúng kế, chỉ có ngó mặt nhau mà nhìn, thoát nghe có tiếng ! khò khè Lơ-mon dòm dưới chơn vương có ba con trắng rất lớn bò ra, vừa thấy Lơ-mon và ba Thảo phóng đến, Lơ-mon bắn ra một phát trúng lưng con trắng, một con phóng đến quẩn chơn Lơ-mon rúc rất mạnh, ông lạnh mình, buồn cây súng lục liền, tay chận cổ con trắng kéo ra, còn ba Thảo cũng bị một con quẩn chơn còn đang dùng dầy.

Trong lúc này Kim-Sa, Huế-Linh, Bích-Thủy và ông Hồng vu-Phong chờ Nguyệt-Anh và Ngân-Hà về đến nhà. Chính-

Hồ là người ở trung tín với Bích-thủy nói rằng : Tôi có nhốt được hai người trong phòng nuôi trắng.

Kim-Sa nghe nói cả kinh nói rằng :

— Ta phải vào cứu cấp xem sao.

Đoạn nàng chạy vào đề hai ngón tay vào miệng thối nghe re re. Hai con trắng đang quần Lơ-mon và Ba Thảo bỗng nghe hiệu của chủ liền tháo ra bò vào chõn giường nằm khoanh nơi đấy, còn Lơ-mon và Ba Thảo mệt ngất nên ngã ra bất tỉnh.

Kim-Sa mở cửa phòng vào thấy hai người mặc đồ đen hai cái mặt giả rơi xuống gạch, xem kỹ một người Pháp và một người Nam. Kim-Sa nhìn một chập nàng mời quan lương-y Lơ-mon. Nàng hỏi Chính Hồ đem Lơ-mon và Ba Thảo qua phòng thuốc để cứu cấp.

Bích-Thủy xem thương tích của Nguyệt-Anh và Ngân-Hà không lấy chi làm nặng lắm, lo băng bó cho hai người rồi đem về hai phòng để nằm yên. Bấy giờ Lơ-mon và Ba Thảo tỉnh dậy dòm thấy có một nàng con gái sắc nước hương trời đứng một bên ông miệng tủm tỉm cười. Lơ-mon và Ba- Thảo lấy làm lạ nên ngó sửng. Nàng ấy thốt rằng : « Quan lớn đã quên em sao ? Em hằng nghe ngài có lòng hạ cố đến gia quyến của em, nên chẳng bao nài sanh tử, ơn ấy dầu em chết xuống địa ngục cũng khẩn cầu cho ngài được siêu thăng lên cõi thiên đàng !

Lơ-mon nghe nói cả kinh ngạc, ông nhìn Kim-Sa một chập nói rằng :

— Tôi nhớ có gặp cô một hai khi, song đã quên lửng mà cô nói đều gì vậy.

— Ngài quên tôi sao ? Tôi đây cùng chàng Xuân-Ngọc thề non hẹn bể, vì tôi mà chàng phải suốt thân cơ khổ, đó ngài nhớ chưa ?

— Kim-Sa cô à !

— Phải ! Kim-Sa là em đây !

Lơ-mon và Ba Thảo mừng quá nói rằng : « Nếu gặp được cô thì chúng tôi có sự may mắn mà tìm ra cái độc thủ của thằng Cao-Đoàn rồi !

Kim-Sa xàu mặt nói : Ngài ôi ! tám nỏ Cao-Đoàn là một đều khó nhứt, chị em chúng tôi truy tìm gần hai tháng nay không ra manh mối chi cả, không hiểu bọn nó ở đâu, và cha tôi sống thác thế nào ?

-- Bấy lâu nay lịch-sử của cô thế nào xin cô thuật cho tôi biết với.

Kim-Sa vui lòng thuật lại cho Lor-mon nghe. Xong câu chuyện thì nghe tiếng đồng hồ đánh 5 giờ. Kim-Sa nói rằng : Hôm nay ngài rõ việc của chị em tôi, xin ngài kín miệng giùm, để chị em tôi yên lòng lo phận sự !

Lor-mon gặt đầu, đoạn từ giả ra về, rồi Kim-Sa qua phòng Nguyệt-Anh, cũng trong lúc này nàng đã tỉnh, còn đang ngơ ngẩn cảnh tình, bỗng thấy Kim-Sa bước vào, nàng nhìn sững nửa mừng nửa sợ thốt lời nhỏ nhỏ rằng : Động thiên-thai lạc lối gặp bạn vàng, hay là : Nơi địa-ngục phần qua gặp người tri kỷ ? ? ?

Kim-Sa rơi đôi hàng lụy. bước lại bắt tay nói : Nguyệt-Anh bạn yêu dấu ôi ! Hẳn thật chốn dương trần chị em ta còn hội ngộ, chớ nào phải đâu mắng số phần tương hiệp chốn âm ty, mà bạn nói vậy !

Vừa nghe qua tấm lòng mừng chi xiết, bốn giọt ngọc đưa tuông. tiếng thở than phân tỏ ngọn nguồn, khi tai nạn xuống truông lên đánh, đường quang san dòm lại buồn tanh.

Kim-Sa thở ra nói rằng : Nguyệt-Anh bạn ngọc ôi ! phận éo le chìm nổi linh đình, sóng dập gió dồi, khi sục lúc trôi, dất dơ cơn bóng xế, trải bao thỏ lạng ác tà é chề mà phận bạc cũng ra phận bạc !

Nguyệt-Anh nghe nói lắc đầu nói : Em những ngờ chị em không còn tái hiệp trong lúc sống thừa ! Nào dè đâu thượng-đề ngài còn đoái thương phận bạc !

Chị em từ đây than thở. Sáng hôm sau Ngân-Hà cũng tỉnh lại, cả nhà giới thiệu nhau, xiết chi mừng rỡ !

Hai tuần sau Nguyệt-Anh và Ngân-Hà thật mạnh như xưa !

Nguyệt-Anh nói với Kim-Sa rằng :

— Em độ quyết cho bọn Hắc-Sơn ở đường Douaumont về mấy căn nhà lầu cao lớn. Hôm nay em quyết nhứt

đình, qua nhà ấy dò thám, chi tin lẻ nào. Kim-Sa gật đầu nói : Theo như lời bạn nói rất hiệp với chú Ba (Bích-Thủy) tôi cũng còn đang bàn tính về việc ấy. Có vậy hôm nay ta cứ thi hành ngay, cả thấy đều vui mừng.

Tối lại lối 10 giờ tề tựu đủ mặt duy thiếu ông Hồng-vu-Phong, vì ông già yếu, bị cự chiến hôm đêm mười bảy nên tay chơn nhứt mỗi không đi được.

Nguyệt-Anh nói : Cái nhà ấy bí mật phi thường, máy móc tinh xảo, có vậy tôi cùng chị hai đi xem trước coi thế nào khi trở về sẽ bàn tính.

Kim-Sa gật đầu. Huế-Linh xin theo, Kim-Sa nói : Có em theo lại càng tốt, Bích-Thủy, Ngân-Hà căng giặc phải cho cẩn thận. Tiếng đồng hồ gõ 12 giờ khuya cả ba lên xe dung rui.

...

Cũng trong đêm nay Xuân-Ngọc dò biết nơi Cao-đoàn trú ngụ, cùng nhau sắp đặt đồ nghề đoạn kéo róc nhau lên núi. Ở nhà chỉ có ông Hải-Thọ, Huỳnh-đình-Đột, nàng Hồng-hương-Nguyệt và tên bộ hạ mới là bảy Nghĩa tám Ân.

Đêm nay một mình nàng Hồng-hương-Nguyệt ở nhà nàng lấy làm buồn bực, nỗi nhớ cha thương phận nằm không yên giất, tiếng đồng hồ đánh 12 giờ nàng nghĩ cũng chẳng được, nên chỗi dậy lần bước theo mấy chậu hoa trên lầu, thoát nghe tiếng chuông trong phòng rung ren ren. Hương-Nguyệt biết có kẻ lạ mặt đến nhà, nàng trở ra vào phòng thay một bộ đồ vàng, ra thang máy giặc điện cho chạy xuống.

Nguyệt-Anh, Kim-Sa, và Huế-Linh đến nơi thấy cửa cái mở, cả ba chẳng chút lòng sợ sệt, nên cứ việc đi sẵn vào, Nguyệt-Anh đập nhăm cái máy báo tin mà chẳng hay, thoát nghe tiếng rờ rờ ở trên lầu. Nguyệt-Anh kinh ngạc nói rằng : Chắc chúng ta sẽ bị đại hại. Nói vừa dứt tiếng bỗng có một vật to lớn đen thui, ngay đầu Nguyệt-Anh rớt xuống, nàng lẹ nhãy khỏi xem lại cái than máy vuôn vức

Kim-Sa và Huế-Linh cũng kinh ngạc đứng ngó sửng, bỗng thấy mở cửa, một nàng con gái, mình mặc đồ vỏ màu vàng mặt bao cũng bằng một đoạn lụa màu vàng, hai tay chẳng

cổ cầm vật chì cả, thung dung bước ra ngõ Nguyệt-Anh nói rằng : « Tôi xem người chắc là đàn bà con gái, sao lại to gan lớn mật đến đây làm chi ? » Nguyệt-Anh nói : « Nàng quên tôi sao, tôi đây chính là người b', nàng đánh một kiếm trúng hông, phải hôn mê, hôm nay tôi quyết đến đây trừ tuyệt cái nhà này. Nguyệt-Anh nói đoạn hươi kiếm nhẩy đến đánh ngay mặt Hồng-hương-Nguyệt. Hương-Nguyệt bước xéo qua một bên, thò chơn đạp cái nút nhỏ dựa thang máy, bỗng nghe một cái rầm, bên bên có bốn miếng kiến, bề ngang dài lối một tấc, chạy xuống ráp bốn phía, nhốt Nguyệt-Anh, Kim-Sa, Huế-Linh lại một chỗ. Nguyệt-Anh dòm thấy Hương-Nguyệt đứng ngoài ra tường kiêu ngạo, nàng lấy làm căm giận vô song, cô chơn đạp tấm vách kiến song chẳng động tịnh chi cả.

Hồng-hương-Nguyệt chiến giây diễn vào đoạn kểu Nguyệt-Anh nói rằng : « tôi xin hỏi một việc, có phải nói thật, tôi thã ra bằng chẳng nói thì đứng đó mà chịu chờ R. H. M. O. về sể xữ !

Nguyệt-Anh nghe lấy làm lạ, nói với Kim-Sa rằng, nàng này một bọn với R.H.M.O. sao lại không hiểu việc thù này à! có lẽ nàng mới nhập vào. Mà tôi có nên cho nàng biết chẳng ?

Kim-Sa lắt đầu nói : « chớ nên »

Hồng-hương-Nguyệt thấy Nguyệt-Anh lắt đầu, nàng bước vào thang máy trở lên lầu vào phòng nằm nghỉ.

Đây nói về Bảy-Nghĩa, Tám-Ẩn vưng lĩnh Hương-Nguyệt canh gát dưới lầu, hai người này một chập buồn miệng, nên Bảy-Nghĩa hỏi rằng : « Ẩn mầy còn lúi hôn ?

— Sao lại không còn ! hôm qua đánh phé, tôi ăn anh sáu Vốn gần một trăm đồng !

— Năm-Hùng và Sáu-Vốn tiền bóc ké há ?

— Ủ, tôi có nghe thầy nói hồi lưu lạc đâu ngoài Hòn Gay ảnh hốt được mấy chục bao ngọc xoàn lạn.

— Mầy sao hay dóc tổ đa ! Thôi bây giờ tao với mầy lên đi uống rượu chơi !

— Uống ở đâu !

— Nhà hàng rô tông (Rotonde).

— Chà, anh này sang hết ga !

— Mấy ăn bài bóc ké mã !

— Ừ ! đi thi hui.

Bảy Nghĩa và tám Ân ra sau lấy cái xe Delage màu vàng đem ra trước, đoạn thay đồ âu phục xong, lên xe chạy đến nhà hàng Rô-tông ! Đến nơi bảo boy đem một ve cổ nhác, và hai cái ly nhỏ. Boy vâng lời đem ra bảy Nghĩa và tám Ân rót uống khan, làm cho mấy tên boy cũng lấy làm lạ, cho là hai con sâu rượu ở Saigon.

Thoạt nghe tám Ân nói : Cha chà ngon thật !

Bảy Nghĩa dòm thấy một cái xe Bung-gát-ti ngừng, trên xe một người tây và một người đàn bà Annam bước xuống. Bảy Nghĩa nói ; Ngon giống gì vợ tây mà ngon vậy, ối ! Mà ngon không ngon gì mình hưởng được sao mà thêm uống nước giải !

Tám Ân có hơi rượu nói rằng : « Anh đổ tôi hôn con vợ tây ấy cho anh xem.

— Bộ mấy ông trời à.

— Ấy ; trời ông trời bà gì thầy kê, anh cá đi.

— Mấy hôn được tao gả vợ tao cho mấy.

— Chắc hã ?

— Chắc mà.

Tám Ân kêu trả tiền rượu đoạn bảo bảy Nghĩa ra xe ngồi đợi mấy trước, tám Ân đi lại bàn người Tây, đứng sau lưng cô ấy, kêu lớn rằng : « Thừa bà, cô nọ giựt mình ngó lên, tám Ân cúi xuống hung một cái chực, rồi chạy tuốt ra leo lên xe, nào dè người Tây rượt theo nắm cẳng tám Ân kéo xuống, thời không để ý nên té sấp một keo rất mạnh, song không đến đòi hại, anh ta chuyển gân đứng dậy đá trúng ngực người Tây té nhào, rồi nhảy lên xe, bảy Nghĩa đạp máy chạy tuốt. Trong lúc này trước nhà hàng

Rotonde lộn xộn, thiên hạ rầm rì, ai nấy rõ việc đều bùm miêng cười, cho là một trò giúp vui cho công chúng.

Bảy Nghĩa và tám Ân về đến nhà cất xe, đi ngã tới ngã lui vừa cười cười nói nói om sòm. Bảy Nghĩa dòm tới thấy nhốt Nguyệt-Anh, Kim-Sa và Huế-Linh anh ta rùng mình kéo tay tám Ân nói : Chết nỗi ta lên đi chơi ở nhà có bọn gian nhân lên vào, cô ba hay bắt nhốt đó. Chắc chúng ta sẽ bị rầy. Tám Ân bảo : « đi lại xem coi. » cả hai giắc lại ngó bảy Nghĩa nói nhỏ với tám Ân rằng : « Ba, người này là đàn bà, ta muốn.... »

— Muốn gì ?

— Minh làm như vậy

Tám Ân nghe nói vui mừng hơn hờ, chạy lên lầu lấy một cái ống bơm thuốc mê của chàng Xuân-Ngọc đem xuống bơm vào, khói bay ngui ngút. Nguyệt-Anh Kim-Sa, Huế-Linh ở trong dòm thấy bảy Nghĩa tám Ân hành-động thì biết việc không thành, bỗng khói bay vào cả ba nháy mũi it tiếng ngã ra mê mang hồn phách. Bảy Nghĩa bước lại vắn tháo bốn miêng vách kiến trở lên. Tám Ân cả mừng đi lại gỡ mặt của ba nàng đều thấy má phấn môi son, lịch như tiên-nữ, tám Ân thấy Kim-Sa đôi mắt nhắm, song mặt tợ trắng rằm, trắng trong như tuyết thì anh ta bắt động tình, anh ta cuối xuống muốn hôn một cái cho thỏa tình thoát nghe tiếng súng lục-liên nổ nghe một cái bốp, Tám Ân dật mình ngó lại thấy Hồng-hương-Nguyệt thời cả kinh. Anh ta ngồi ngó sững, còn bảy Nghĩa đứng một bên Hương-Nguyệt cười cấm cất. Tám Ân biết bảy Nghĩa gạt mình chàng ta lấy làm tức mình. Bỗng nghe Hương-Nguyệt nói rằng : « Tám Ân sao người không tránh chỗ khác cho rồi. » Tám Ân nghe bảo dạ một tiếng, rồi đứng dậy riu riu đi vô.

Hương-Nguyệt bước lại gần, nàng vừa thấy thì kinh ngạc nói thầm rằng : « Rõ ràng chị Kim-Sa đây, Huế-Linh đây, ủa sao lại đi cùng Nguyệt-Anh ? » Hồng-hương-Nguyệt suy nghĩ như thế bỗng chốc nàng dậm cẳng than rằng : « Ôi ! thôi rồi ! ta lầm to rồi bọn R. H. M. O. là bọn ác đức, nào đây,

ta không nghi bọn Cao-Đoàn được, vì hắn ở trong rừng, cử chỉ hung thủ, ta nghi bọn này khác Cao-Đoàn, song cũng là bọn ác đức, ác đức mới giết cha nàng Nguyệt-Anh. Ôi ! ta mang ơn R. H. M. O. cứu tử, không lẽ ta lấy ơn làm oán. Bây giờ ta gặp chị Kim-Sa đây ta phải tính lẽ nào, ta phải bỏ nhà này đi theo chị, mà ta chẳng nên thuật mấy móc trong nhà này cho chị biết, tất là ta xử trọn vẹn cả và hai !

Hồng-hương-Nguyệt suy nghĩ đến đây Kim-Sa, Nguyệt-Anh và Huế-Linh tỉnh thuốc ngồi dậy. Hương-Nguyệt kêu lên rằng : « Kim-Sa chị yêu dấu, có em đây. Kim-Sa và Huế-Linh ngó Hương-Nguyệt trân trối nói rằng : « Phải thật Hương-Nguyệt là cô không ? »

— Phải em đây !

Nói đoạn sáu mắt nhìn nhau mà chẳng chứa giọt hồng. Nguyệt-Anh nghe nói tên Hương-Nguyệt, nàng cũng dật mình, nửa mừng nửa sợ ! Mừng vì gặp người kết bạn, sợ là Hương-Nguyệt theo bên R. H. M. O.

Hương-Nguyệt và Kim-Sa thuật hết việc trước không sót kể rằng chơn tóc nói đến đầu tuổi đến đó, mấy giọt sầu, sáu giòng châu, nhìn nhìn ngó ngó thiết tha thê thảm. Hương-Nguyệt nói : Vì ơn nặng của R. H. M. O. và người đối với em như tình ruột thịt nên em an lòng. Em không hiểu cha em sống thác thề nào !

Kim-Sa muốn nói, Nguyệt-Anh nhai bão dừng, có ý dụ Hương-Nguyệt. Nguyệt-Anh nói : Hôm nay rõ nhau chị em tôi hỏi cô đôi đều xin cô đừng dấu.

— Tôi còn chỗ nào dấu được nữa !

— R. H. M. O. cô rõ mặt mày của hắn thế nào !

Hương-Nguyệt lắt đầu nói : Chính tôi, đây cũng không được rõ, ở nhà anh thường mang một cái mặt giả luôn.

— Cử chỉ hành động mọi việc có chi gọi ác đức không ?

— Chẳng thấy việc chi ác cả. Là một đều thường lo mưu tìm kiếm một bọn nào không rõ. Anh tiềm được nơi bọn ấy trú ngụ cho nên kéo nhau đi khi nãy.

— Cô biết đi bao giờ về không ?

— Anh nói với tôi đi lối ba bữa !

— Có lẽ chỗ ấy xa lắm.

— Phải chăng phải ở Saigon đây !

— Kim-Sa hỏi : Em biết hiện nơi nhà còn ai nữa không ?

— Em làm chủ, sao lại không biết. Ở trên lầu có hai ông già, một ông lương y Annam tên là Huỳnh-diệu-Đột, một ông tuổi độ 50, diếc câm, lại cuồn tri, và hai tên bộ hạ. Hết thấy kể và em chỉ có năm người mà thôi !

— Nhà này có lẽ mầu nhiệm lắm.

— Máy móc gian xảo chỗ nào cũng có cả.

— Em có thể nào giắc chị lên chỗ hai ông già đó, dặng chị kiến diện được không ?

— Được !

Hương-Nguyệt bước đến nhận một cái nút vừa cái hình đồng, vừa nghe tiếng rầm rì, thấy một gian phòng từ trên lần lần hạ xuống, gian phòng ấy xuống dặng dất đứng dừng. Hương-Nguyệt nói : Hãy vào đây dặng lên lầu, nơi hai ông già cư ngụ. Cả ba vưng lời bước vào, Hương-Nguyệt cho máy chạy trở lên, gian phòng lần lần lên đến lầu ba mới ngừng lại, Hương-Nguyệt mở cửa bảo Kim-Sa, Nguyệt-Anh, Huế-Linh, theo mình đến phòng ông Hải-Thọ !

Kim-Sa trong lòng hồi hộp, miệng vái phật trời cho cha con dặng gặp. Hương-Nguyệt giắc đi vòng do, đến một căng phòng chót, thoát nghe có tiếng reo cười nghe cãm cặt, cùng nói om sòm như là : Mầy bắn tao..... tao không chịu uống thuốc..... Con tao ở đâu....., lại nghe khóc bệu bạo !

Hương-Nguyệt kéo tay Kim-Sa nói rằng : Lão già câm, hôm nay sao lại biết nói kia.

Kim-Sa nghe tiếng như cha nàng thời đôi hàng lụy nhỏ, nàng bảo Hương-Nguyệt rằng : « Chị mở cửa cho em vào xem. » Hương-Nguyệt vưng lời bước lại mở bét cửa ra, Kim-Sa dòm thấy cha, nàng chạy lại ôm cha vừa rung vừa ngen ngào, chỉ kêu được hai tiếng : Cha ôi !

Ông Hải-Thọ ngồi đó Kim-Sa bỗng chúc ông cười ngất nói rằng : « Thiet cái thằng nó già mạo thì thôi. »

Kim-Sa thấy cha dường ấy, nàng biết cha nàng đã lẫn trí, thì đau lòng chi xiết. Hương-Nguyệt thấy vậy cũng đau lòng rơi lụy. Bây giờ Nguyệt-Anh, Huế-Linh vào xem thấy cũng chạy lại kêu ông mà khóc.

Bỗng chúc nghe ông Hải-Thọ hỏi rằng : « Kim-Sa con của lão đây phải không ? »

— Dạ phải, con bất hiếu Kim-Sa chính nó đứng gần bên cha đây !

— Con ôi ! Con ôi !

— Cha ôi !

Bây giờ nghe những tiếng thở than riu rít. Kim-Sa giọt lụy hỏi rằng : « Nhà này là nhà của ai, cha lại ở nơi đây ? »

— Nhà của một ả thanh-niên tuổi trẻ ra ân tể độ cứu cha thoát khỏi nhiều cơn nạn nghèo. Cứu cha khỏi tay Cao-Đoàn.

Huế-Linh nói : « Có lẽ anh hai.

Kim-Sa lắt đầu bảo dừng. Kim-Sa day qua nói với Hương-Nguyệt rằng : « Xin cô dẫn tôi đến phòng của chàng thanh-niên chủ cái nhà này, thường ở ».

Hương-Nguyệt nói : « Bây giờ em cũng rõ việc này, mặc dầu chị muốn đi đâu em cũng giắc đi cả.

Đoạn cùng nhau kéo qua phòng chàng Xuân-Ngọc. Kim-Sa quan sát gặp một cái họa đồ. Trên đề chữ như vậy :

Chỗ trú ngụ của Cao-Đoàn. Kim-Sa lấy làm mừng rỡ nói : Té ra chàng Xuân-Ngọc đây mà ! Chàng ôi ! Em nào có hay chàng vì em mà trải bao nhiêu cảnh ngộ vào sanh ra tử.

Huế-Linh nói : Bây giờ chị em ta phải mau kiếp lên tiếp chiến với người. Kim-Sa, Hương-Nguyệt, Nguyệt-Anh đều khen phải Kim-Sa bảo Huế-Linh về cho Bích-Thủy và Ngân-Hà hay, bảo mau đến hiệp cùng đi một lược.

Bích-Thủy, Ngân-Hà ở nhà đang trong đợi, bỗng thấy Huế-Linh về thuật những việc cả hai đều mong ước, hôm nay toại kỳ sở nguyện, thì xiết-chi mừng rỡ cho nên lật đật lên xe đi liền.

Đến nơi giáp mặt Hương-Nguyệt bấy bấy Nghĩa, tám An đem ra bốn cái xe. Để nhà riêng cho ông Hải-Thọ và Huỳnh-đình-Đột coi.

Lên xe Kim-Sa sức nhờ đến quan lương-y Lơ-mon liền bảo đến nhà cho ngài hay cùng đi luôn điệp. Đến nơi Kim-Sa vào gặp Lơ-mon ở bàn viết. Lơ-mon thấy Kim-Sa ông niềm nở ân cần, hỏi rằng : Cô đến tôi có sự chi may mắn chăng ?

— Việc may mắn mới đến ngài. Tôi mời ngài hiệp cùng tôi đi đấu chiến với Cao-Đoàn.

— Hủy may biết bao, chúng nó ở đâu bây giờ ?

— Hiện còn đang cự chiến với Xuân-Ngọc trong một nơi khuất tịch.

Lơ-mon nghe nói lấy làm lạ hỏi : « Xuân-Ngọc nào ? Xuân-Ngọc đã bị đày đi rồi ».

— Phải ! Song chàng trở về ông nào biết được ! chính chàng là chủ R. H. M. O.

R. H. M. O. nghĩa là gì ?

-- Rũ Hận Minh Oan.

-- Cha chã ! thôi đi đi.

Lơ-mon kêu ba Thảo thay đồ đồng lên xe dung rui Đến núi ba giờ khuya, Đoàn xuống xe Kim-Sa coi trong họa đồ đồng kéo nhau lược đến.

Phong-Lôi bị bắt

Cao-Đoàn cùng Phong-Lôi ở yên nơi hang núi vắng hai tháng. Một hôm Cao-Đoàn nói với Phong-Lôi rằng : Bọn ta đã được một nơi khuất-tịch không lo chi mật-thăm truy tầm, chỉ lo duyệt trừ thẳng Lơ-mon cùng đảng R. H. M. O. mới ở yên được. Tôi muốn thử bảy tuần sau trở về Saigon tách R.H.M.O. bắn súng cùng tôi nhưt nó thác nhì tôi thác. May mà tôi thắng tất dức được một mối thâm cừu.

— Bạn tính đều chẳng tốt đâu. Bây giờ ta phải về Cholon rước bác lên đây ở yên, sợ ở nơi Cholon bọn nó bắt thì không lẽ ta bỏ cho đánh, và luôn điệp ghé thăm Đàng-La.

Cao-Đoàn gặt đầu. Cùng nhau sắp đặt xong, Cao-Đoàn và Phong-Lôi dung rui xe về đến Cholon ghé nhà huyện Bấy ở đường Docteur Gaillard, vô đến nhà mới hay ông đau nặng trong đôi giờ nửa hồn về âm-cảnh, phụ nữ tình thâm, Cao-Đoàn cũng đau lòng như cắt. Phong-Lôi nói : Bạn ở đây xem sóc bác, để tôi vào Saigon thăm Đăng-La. Cao-Đoàn nói : Cha tôi đau nặng thế này chắc là chờ về núi không được, vậy bạn ra thăm Đăng-La rồi đi một mình về trên kéo bọn bộ hạ không hết lòng.

Phong-Lôi gặt đầu ra xe đi. Đến nhà Đăng-La thấy cửa đóng bốn bên, Phong-Lôi nhận chuông, trong 2 phút có một tên Chệt chạy ra mở cửa Phong-Lôi vào hỏi : « Có ông chủ ở nhà không ? »

— Chủ tôi đi đả tuần lễ nay chẳng thấy về. Chủ tôi lại có dặn rằng : « Khi ông đến bảo ông lên nơi bàn viết chữ tôi có để một bức thư gởi cho ông và ông bác vật.

Phong-Lôi lấy làm lạ, nghe theo lời tên khách đi lên bàn viết của Đăng-La quả có một phong thư đề tên mình. Xé ra xem thư ấy như vậy :

Saigon le... Novembre 192...

Hai bạn yêu dấu.

« Hai bạn được thư này, tất là tôi đang vui vầy nơi cố-quốc, cũng đang thông thả hỉ hạ nơi Tokyo rồi.

Tôi cam thất lỗi trở về nước mà không cho hai bạn rõ trước. Song le rõ mà thêm bịnh rịnh rõ làm gì. Một điều cầu nhứt là nếu tôi còn lưu luyến ở Nam sẽ bị đại hại.

Đôi lời vắn tắt, giấy vắn tình dài kể sao cho xiết.

Một bạn yêu

ĐĂNG-LA.

Phong-Lôi xem rồi dùng mình, lộ vẻ lo ra. Một chập Phong-Lôi kêu tên khách hỏi rằng : Nhà này còn ai ở nữa không ?

— Có một mình tôi mà thôi !

— Chủ mi đi có cho mi bao nhiêu tiền.

— Bốn ngàn ngàn bạc.

— Thế cũng khá đến rồi. Thôi ! người kiếp ra khỏi nhà này kiếm nơi làm ăn.

Chũ mi đã trở về nước rồi !

— Còn cái nhà to này bỏ sao ?

— Bỏ, nếu mi tiếc thì ở mà giữ.

Tên chệt nghe nói đứng suy nghĩ một chập nói : Thôi ! tôi đi, nói rồi vô xách cái va-li của anh ta sắp đặt trước từ hồi nào theo Phong-Lôi ra đàng. Phong-Lôi nghĩ thầm rằng : « Thằng này tiền bạc cũng khá, ta chở nó đến một nơi khuất giết nó đoạt số tiền ấy khoẽ lắm, Phong-Lôi nghĩ thế day qua nói dối tên chệt rằng : Mi theo ta, ta sẽ bảo toàn tánh mạng cho mi, chớ mi ở đây mi sẽ bị bắt, vì chũ mi là một người ăn-cướp lợi hại, có lẽ mi cũng rõ nhiều ?

— Rõ lắm, cha sợ quá.

— Ừ mi theo ta thì yên !

— Cám ơn ông, tôi theo làm bộ hạ cho ông mà.

Phong-Lôi cả mừng bảo tên chệt lên xe đoạn mở máy chạy trở về núi, chỗ này vẫn vẻ liền ngừn xe, tên chệt hỏi : Ông ngừn chi đây ?

Phong-Lôi chỉ nhánh cây gần triền-lộ bảo rằng : Người xuống bẻ nhánh cây ấy cho ta.

Tên chệt vưng lời bước xuống xâm xâm đi đến. Phong-Lôi rút súng lục-liên bắn trúng sau ót tên chệt một phát, tên chệt té sấp. Phong-Lôi mở máy xe chạy tước. Về đến nơi trú ngụ thì đúng sáu giờ tối. Đêm nay một mình Phong-Lôi ở trên núi lại đồi lòng. Phong-Lôi nghĩ thầm rằng : Hiện giờ tiền bạc gần ba triệu chỉ một tay Cao-Đoàn giữ lấy, vả tiền bạc ấy mình cũng đổ mồ hôi xót mắt, vào sanh ra tử, Cao-Đoàn chẳng nghĩ lại bỏ giữ một mình !

Phong-Lôi quyết kiếm lời dụ dỗ. Nên bước đến đánh cái thanh la, trong năm phúc đều tựu đủ mặt.

Phong-Lôi hỏi rằng : Bọn người từ hồi theo ông bạc vật Cao-Đoàn và ta đây, có chỗ nào phiền trách chăng ?

Đại-Bao nói : Hai ông đối với chúng tôi thật tử tế không

chỗ nào phiền trách, ngặt có một điều, chẳng cho bọn tôi chút ít tiền để xây dựng, hoặc gởi nuôi vợ con. Thoãn như một ngày kia mạng này vĩ tuyệt thì vợ con cha mẹ không được nhờ, lại chịu tiếng bất hiếu phụ tình.

Phong-Lôi nói : Hiện giờ còn trong đây ba triệu bạc.

Cả thấy nghe nói đều ngó nhau sửng sốt, vì từ hồi nào đến giờ chưa nghe được số tiền to lớn ấy.

Phong-Lôi xem thấy thời hiệu ý mấy tên bộ hạ ham tiền. Liên nói rằng : Ý ta bây giờ muốn giải nghề vì Cao-Đoàn đối với ta, hấn dùng miệng lưỡi ; bọn ta không lẽ chịu cho hấn lường gạt ; vậy sẵn tiền đây ta chia nhau giải nghề được chăng ?

Cả thấy nghe nói đều vỗ tay khen hay.

Đoạn Phong-Lôi bảo Đại-Bạo, Kiết-Thành theo vào cái hầm kín ôm cả bạc giấy ra bỏ trên bàn đá. Phong-Lôi hỏi : Các người tính chia số tiền này làm mấy phần ?

Sài-Cóng nói : Anh em chúng tôi chia cho ông một triệu, còn hai triệu cho chúng tôi.

Phong-Lôi gật đầu nói : Như vậy thì chia nhau mà xây dựng, và giã từ chốn này hôm nay.

Phân phát xong, Phong-Lôi bảo chất bồi đốt cho cháy tiêu cái hang và đồ vật dụng trong này. Bọn bộ hạ vưng lời chắt bồi khô nôi lửa đốt, trong năm phút sao thấy một ngọn lửa chiếu ánh một phương trời. Đó cũng là một cái biểu hiệu suy cùng của bọn Cao-Đoàn nên phải chia lìa.

Nói qua Xuân-Ngọc, Châu-tam-Hạ, Lê-mộc-Việt, Dương-hầu-Tá, cùng năm Hùng sáu Vốn bắn rùng vào gần đến thoát thấy ngọn lửa bùng lên. Xuân-Ngọc bảo mỗi người rút súng và gươm sẵn đến, loạn xạ trước, sau sẽ dùng gươm. Vô đến nơi thấy bọn Phong-Lôi chum nhum lại một chỗ.

Năm Hùng liền bắn ra một phát súng trúng về Phong-Lôi, Phong-Lôi la lớn rằng : « Có bọn mật-thám vào phải cự chiến kéo chết » nói vừa giục tiếng đạn bay đến. Đại-Bạo, Kiết-Thành, Xương-Quạch ngã xuống. Lúc bây giờ bọn

Phong-Lôi cũng bắn trả lại. Xuân-Ngọc ra lĩnh bão nấp sát xuống đất. Bọn Phong-Lôi bắn hết đạn kéo nhau đi lần đến, Xuân-Ngọc thấy Sái-công đến gần chàng liền chụp chơn Sái-công dật một cái mạnh Sái-công té nhào. Châu-tam-Hạ, năm Hùng, sáu Vốn, Lê-mộc-Việt, Dương-hầu-Tá cũng bước đến huơ gươm đánh với bọn bộ hạ Phong-Lôi. Đồi bên cự chiến rất nên kịch-liệt, Phong-Lôi móc súng lục liền bắn vãi vào trúng lưng Sái-công phải té nhào. Xuân-Ngọc xem thấy nhẩy đến huơ gươm chém đứt lia bàn tay của Phong-Lôi, chàng lấy được cây súng còn đạn thì vui mừng chi xiết.

Chàng dòm lại chỗ giao chiến nhờ ánh lửa sáng ngó thấy Châu-tam-Hạ bị Năm Tình đánh nhào, chàng cả kinh bắn ra một phát trúng vai Năm Tình và bắn luôn ba phát nữa chẳng trúng ai cả thì hết đạn, chàng phải tiếp chiến.

Đồi bên đánh nhau bỏ mất nửa giờ, thời bọn bộ hạ Phong-Lôi phần nhiều có gông rất giỏi, nên đánh riết tới, Xuân-Ngọc xem thế khó thắng chàng lắc đầu thầm than rằng : « Kim-Sa em ôi ! anh sẽ chết nơi đây, em có sống dương trần chớ nên phụ rẫy, như vậy mới cổi được tấm da đa sấu của anh nơi chính suối ». Xuân-Ngọc than vừa giục tiếng, chàng búng rúng tay chơn, một lưới kiếm bay trúng ngực chàng té nhào,

Cùng trong lúc này một viên đạn bay trúng ngực Hồng-Tạo té nhào thối thoát đạn nổ nghe bộp-bộp trong năm phúc bọn bộ hạ Phong-Lôi đều ngã nằm rên siết.

Kim-Sa bảo đừng bắn nữa. Nàng đi đến thấy Xuân-Ngọc nằm thiem thiếp, nàng cả kinh nói bệu-bạo rằng : Ôi thôi rồi ! Đoạn nàng quì xuống ôm chàng mà khóc. Trong lúc này cả thấy đều xúm nhau đỡ Xuân-Ngọc, thấy chàng mê mang hồn phách, Bích-Thủy cùng Ngân-Hà thấy anh như vậy đau đớn chi xiết nên khóc oà.

Lơ-Mon truyền lệnh bắt Phong-Lôi cùng bọn bộ hạ của Cao-Đoàn trói lại và xét trong mình bọn ấy đều thấy mỗi tên có một bó giấy bạc. Cùng nhau quan soát chẳng có chi lạ, vì nơi hang kín đã cháy, đã sụp xuống. Bây giờ trời lần lần sáng.

Xuân-Ngọc cũng vừa tỉnh, chàng mở mắt xem thấy đủ mặt, chàng mỉm cười nói rằng : không dè . ngày hôm nay lòng trời còn đoái tưởng cho ta được đoàn viên nơi chốn này.

Trong lúc này sự mừng vui xen lộn với tiếng khóc cười tỏa sao cho xiết.

Lơ-mon bảo : Chúng ta hãy ra xe trở về Saigon cho quan chánh-sở mật-thám hayặng đón Cao-Đoàn kéo nó ra ngoại-quốc thì hại lắm.

Cả thấy đều khen phải. Đồng ra xe trở về Saigon, xe đến nơi Xuân-Ngọc bảo chạy thẳng về nhà chàng. Một nhà đoàn viên tụ họp. Lơ-mon khấn thương tích cho Xuân-Ngọc, ông nói rằng : trong hai tuần sẽ mạnh lại như thường.

Xuân-Ngọc báo Kim-Sa rằng : Hôm nay ta được đoàn viên tụ họp nhau, ấy phước trời còn đề. Có vậy em cùng cha theo quan lương-y Lơ-mon đến cho quan chánh-sở mật-thám hay. Đoạn chàng day qua nói với Lơ-mon rằng : Ân ngài tôi nguyện ghi xương khắc cốt, hôm nay tôi cũng nhờ ngài báo chữa những điều lầm lạt của quan tòa.

Lơ-Mon gật đầu nói : Bạn yên lòng tôi sẽ đem hết tài trí ra biện bạch cho quan chánh sở mật-thám nghe.

Lơ-mon hỏi ông Hải-Thọ, Kim-Sa và Nguyệt-Anh theo ông ra mắt quan chánh sở mật thám.

Cũng trong lúc này quan chánh sở mật-thám cùng đội Tài, đội Hóa đang bàn tính về đảng bí-mật. Bỗng có một tên lính bước vào đưa danh thiếp. Quan chánh sở mật-thám lấy xem thấy đề.

L. LEMONTE

Mật-thám trừ-danh

SAIGON

Quan chánh sở mật-thám cười ngất nói rằng : Có lẽ quan lương-y Lơ-mon đã thành việc rồi, cho nên người đến chẳng chịu vào lại bày đặt đưa danh thiếp. Nói đoạn quan chánh sở mật-thám ra rước vào. Quan chánh sở mật thám

thấy có một ông già thì nhìn sững một chập vùng la lớn lên rằng : Ông Hải-Thọ đây chờ gì ? ?

Lơ-mon cười ngất nói : « Quan chánh-sở mật - thám nhìn không sai » vừa nói vừa chỉ Kim-Sa nói tiếp rằng : « Đây này là con gái của ông Hải-Thọ »

Quan chánh-sở mật-thám vui mừng chi xiết. Ngài mời vào phân ngồi chủ khách. Đoạn quan lương-y Lơ-mon đứng dậy tự thuật mọi việc ghê gớm của chàng Xuân-Ngọc, nào là mạo-hiêm cứu quan chánh-sở mật-thám trong nhà Đăng-La cho quan chánh sở mật-thám nghe.

Bây giờ quan chánh-sở mật-thám bất giác tỉnh ngộ dường như một lúc chiêm bao. Bỗng chúc ông rùng mình nói : « Tôi chưa bao giờ thấy một người đả diễn qua một tấn bi kịch như Xuân-Ngọc. Đáng khen thay, đáng mến thay. »

Lơ-mon nói : « nhờ ngày gỡ dùm án chàng Xuân-Ngọc.

Quan chánh-sở mật-thám gật đầu, ông nói : « Ấy cũng là bổn phận của tôi. Bây giờ tôi phải cho lính mật-thám đóng theo mấy chiếc tàu và xe lửa kéo Cao-Đoàn nó trốn khỏi Saigon.

Lơ-mon đứng dậy từ giã quan chánh sở mật thám. Rồi đồng với ông Hải-Thọ, Kim-Sa, Nguyệt-Anh trở về. Vừa ra khỏi cửa quan chánh sở mật thám chạy theo hỏi rằng : « Lúc cự chiến trong rừng không bắt được bọn bộ hạ của Cao-Đoàn đưa nào sao ? »

Lơ-mon nghe hỏi ông ngần ngại một chập nói : Có bắt nhiều lắm, hai mươi bốn đứa, có một đứa ta nghe tên nó phải rùng mình.

— Tên gì dữ tợn vậy ?

— Tên Phong-Lôi.

— Ở phải ! Phong-Lôi là tên ăn cướp có danh ở Hà-nội phải không ?

— Nó.

— Sao ngài không cho tôi biết là ý chi vậy.

— Tôi sợ cho ngài hay, hôm sau các báo đăng tin nó bị

bắt thì thắng Cao-Đoàn nó trốn mau. Chi bằng để im nó tưởng Phong-Lôi chưa bị bắt ắc còn lưu luyến Nam-kỳ, ta để bắt nó lắm.

Quan chánh sở mật thám khen hay. Ngài nói : « Tôi sẽ im việc bắt đảng bọn nó. »

Đoạn từ giả ra về.

Hôm sau các báo Tây Nam đều có thuật rõ cho đến cả mặt tiền báo. Ở Saigon thiên hạ rộn rục kéo nhau đến nhà chàng Xuân-Ngọc đặng xem một gã tài tình, mà bấy lâu nay những ngổ người thũ-phạm.

Ấn chàng Xuân-Ngọc trong tòa đã hủy bỏ, lấy số tiền của Phong-Lôi cấp cho chàng. Song lẽ chàng từ chối hẳn cho nên số tiền ấy để vào nhà mồ-côi.

Ngày lụng tháng qua gần nửa tháng, ông Huỳnh-hải-Thọ hối chàng làm lễ thành-hôn cùng Kim-Sa.

Một đám cưới long trọng ở giữa kinh thành Saigon vui biết mấy.

Một đôi giai nhân tài tử bấy lâu cách bậc, hôm nay vai kề má dựa, chung cuộc giao-hoan xiết chi tình-ái, hết than câu :

Song tương một giải nông sờ.

Bên trông đầu nọ bên chờ cúi kia.

Đến lúc vui mừng, mới rõ là :

Duyên trời dành để đôi-hoa.

Ngọc còn hiệp-phố Kim-Sa châu về.

Ôi ! Tạo công trời trêu chiêm nôi cho linh đình biển Sở non Tần, kẻ sâu người hận, rồi ông các có đem hộp lại một nhà, hết sâu hết hận đến cười đến vui.

Mà rồi đây chẳng biết ông còn trêu vậ nữa không.

VI

Trận chiến dữ Xuân-Ngọc lia trần,

Kiếp hồng nhan Kim-Sa bắt dạn,

Một nhà sum họp trúc mai, càng vui nghĩa be càng dài

tình song. Xuân-Ngọc cùng Kim-Sa kết duyên Tần Tấn. Chẳng bao lâu ông Hải-Thọ lia trần, Kim Sa khóc máu theo nước mắt. Cuộc tổng chung ông Hải-Thọ vừa xong. Một hôm Xuân-Ngọc tiếp được một bức thơ như vầy :

Châu-thời le... Décembre....

Cùng Xuân-Ngọc :

Ta khen mi thật đáng anh hào ;

Ngày giờ này là ngày giờ chót của ta nhưt định

Một mi chết. Hai ta chết.

Đôi bên sẽ chết một người, song chưa rõ là ai.

*Có vậy 25 tây đến đây mi cùng Kim-Sa đến núi Châu-thời
sẽ có ta đón tiếp.*

Có lẽ mi không từ nan.

Ký tên : CAO-ĐOÀN

Xuân ngọc xem thơ rồi đưa cho Kim-Sa xem, chàng nói rằng : Có lẽ trong lúc này Cao-Đoàn nó rối trí lắm. Cái thơ nó thách ta cự chiến cùng nó, mà nói chẳng rõ. Em tính lẽ nào ?

Kim-Sa xem thơ rồi nàng buồn dầu dầu nói rằng : Cao-Đoàn tuy ác đức, song nó chẳng hay được gia quyến của mình, chỉ giết ông thân của Nguyệt-Anh, có vậy tôi cùng chàng đến giết nó mà trả thù, trước khi đi chàng viết lại một phong thơ gởi cho Nguyệt-Anh, một phong cho chú ba, chú tư, còn một phong cho quan lương y Lo-mon.

Xuân-Ngọc gặt đầu. Chàng nói :

Bữa nay 24 tây, còn có một ngày nữa, em hãy sắp đặt đồ dùng cho đủ. Kim-Sa vưng lời đi vào trong.

Xuân-Ngọc thấy vợ đi rồi chàng lại bàn cầm viết, chàng vừa đặt bút bỗng chút rùng mình rớn óc. Chàng than rằng : Có lẽ ta đi chiến này lành ít dữ nhiều ! Ôi ! mặc dầu sông thác há thêm sanh hủy tử !

Chàng bậm môi viết xong cả ba phong thơ để trên bàn. Chàng vừa đứng dậy thấy Kim-Sa bước vào nói : em đã sắp đặt đem đồ ra xe rồi.

Xuân-Ngọc gặt đầu bước ra xe cùng Kim-Sa đứng rúi.

Xe đến núi Châu-Thời 5 giờ sáng, bốn bề cây xanh mịch mịch, trước núi đá chập chồng, chim kêu vượn hú, cộp rống beo la, ghê mình rợn óc.

Xuân-Ngọc xuống xe thay đồ võ, Kim-Sa cũng thay một bộ đồ vàng xong, xách thanh gươm đi lần đến. Đồi vợ chồng đi lối 100 thước bỗng thấy Cao-Đoàn trong buổi chung ra đón đầu nói : Xuân-Ngọc, Kim-Sa, mạng hai người đã đến !! Cao-Đoàn nói vừa giắt tiếng, lệ tay bắn trúng ngực chàng Xuân-Ngọc một mũi súng lục liên, chàng phải té nhào,

Kim-Sa xem thấy kinh tâm, nàng lệ như chớp huơ kiếm nhảy đến chém trúng cánh tay mặt của Cao-Đoàn đứt lìa, Cao-Đoàn la lên một tiếng lớn, trong buổi có hai tên chết nhảy ra cầm súng lục liên bắn trúng hông nàng một phát, Kim-Sa té nhào bất tỉnh.

Cao Đoàn bảo hai người Tàu cùng chàng trở lại, sẵn xe của Xuân-Ngọc cả ba leo lên đạp máy chạy tước.

Kim-Sa mê mang giây lâu nàng tỉnh lại, gượng ngồi dậy thấy chàng Xuân-Ngọc nằm trên một vũng máu hồn lìa khỏi xác. Kim-Sa kêu trời một tiếng ngã ra chết giắt.

Nhắc lại Bích-Thủy, Ngân-Hà gặp anh xiết chi mừng rỡ. Bích-Thủy xem thấy Nguyệt-Anh là gái sắc tài, chàng quyết cậy Kim-Sa tổ cùng Nguyệt-Anh sẽ sánh duyên Tần Tấn. Còn Ngân-Hà cũng mến tài của Hồ-hương-Nguyệt. Ông Hồng-vu-Phong cũng thương Ngân-Hà nên trí ông sẽ thừa dịp tổ cùng chàng Xuân-Ngọc cho đôi bên hiệp vầy mai ước.

Một buổi chiều Bích-Thủy buồn dạ, nên rảo bước ra sau vườn, dạo xem cho khuây khoả, chàng đi đến ao sen, bỗng nghe tiếng reo cười cấm cất, và tiếng cãi cọ nhau, chàng rình nghe tiếng Năm-Hùng nói rằng : Thầy nói sẽ gả cô Huế-Linh cho tao.

Sáu-Vốn nói : Gã cho tôi, cô Huế-Linh có tình với tôi anh không được, xía vào.

Bích-Thủy bước đến nói rằng : hai người dành có một mình Huế-Linh, chắc là anh ta chẳng biết gả cho ai. Mà dầu có ép lòng Huế-Linh chắc không chịu. Để ta vô tổ cho anh ta, rồi người kêu Huế-Linh hỏi nàng ưng ai thì nấy được.

Năm-Hùng, Sáu-Vốn bằng lòng theo Bích-Thủy vào phòng chàng Xuân-Ngọc

Vào đến phòng viết Bích-Thủy thấy có ba phong thơ. Chàng lấy làm lạ bước đến xem, có một phong thơ đề tên mình, xem rõ chữ của anh. chàng xé ra thấy có mấy hàng chữ như vậy :

Hai em yêu dấu,

Hai em được thơ này chắc hồn anh và chị em đã xa nơi cõi hồng trần.

Mặc dầu anh và chị em thác cũng vui lòng nơi chính suối.

Hai em có thương anh và chị em hãy kiếp đến núi Châu Thới chở-lấy thi hài về chôn cất, cho khỏi tấm thân bạc mạng khi hồn lìa khỏi xác.

KÝ TÊN :

Anh yêu dấu của hai em

Đường-xuân-Ngọc.

Bích-Thủy xem thơ cả kinh, chàng rung rẩy. Chàng xem lại hai cái sau, một cái đề tên Lơ-mon một cái đề tên Nguyệt-Anh, Chàng hỏi năm Hùng lấy xe đem thơ cho hai người ấy.

Năm Hùng vâng lệnh đi rồi, chàng quan soát cùng bàn viết, gập trong học tủ cái thơ của Cao-Đoàn. Bây giờ Bích-Thủy cho cả nhà hay. Cả thấy đều khóc òa, cùng lật đật lấy xe dựng rủi.

Đầy Lơ-Mon và Nguyệt-Anh đặt thơ của Xuân-Ngọc, trong thơ chàng chỉ nói vắn tắt rằng : « Sẽ đánh cùng Cao-

Đoàn, mà mười phần kẻ thác, nên thơ này là thơ chót, xin
giã từ.

Cả hai dặng thơ đều kinh ngạc, cũng lấy xe đến nhà hỏi
ra cả thấy đều mới đi lên núi Châu-thời.

Năm cái xe chạy như tên bắn, chẳng bao lâu đến nơi. Cả
thấy xuống xe, băng đường bộ ruộng vào. Bỗng nghe Huế-
Linh la lên ra tuồng rung rẩy rằng : « Ôi ! Thôi rồi, anh hai
và chị hai đã thác. »

Ai nấy nghe Huế-Linh nói đều rợn óc lạnh mình. Chạy
đến nơi quì xung quanh ngó hai tử thi mà khóc.

Bây giờ Nguyệt-Anh và Le-mon cũng vừa đến. Le-mon
chạy vào đỡ chàng Xuân-Ngọc thì đã chết đâu hồi nào. Đỡ
nàng Kim-Sa thấy ngực nàng còn nhẩy. Le-mon hỏi chử tử
thi Xuân-Ngọc và nàng Kim Sa đem trở về cho ông cứu
cấp.

Xe về đến nơi thì nàng Kim-Sa cũng vừa tỉnh.

Ôi ! Có sự chi đau đớn bằng, chưa vui sum họp đã sầu
chia phối ! trong nhà tiêng khóc than nghe thảm thiết.

Chàng Xuân-Ngọc thác, nàng Kim-Sa thọ bệnh, làm cho
náo động một kinh thành.

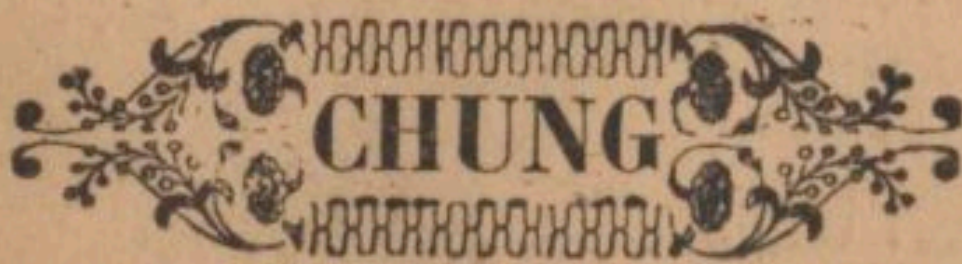
Cuộc tổng chung chàng rất lớn lao đồ sộ, an táng tại đất
thánh tây. Trước mồ đề mấy chữ.

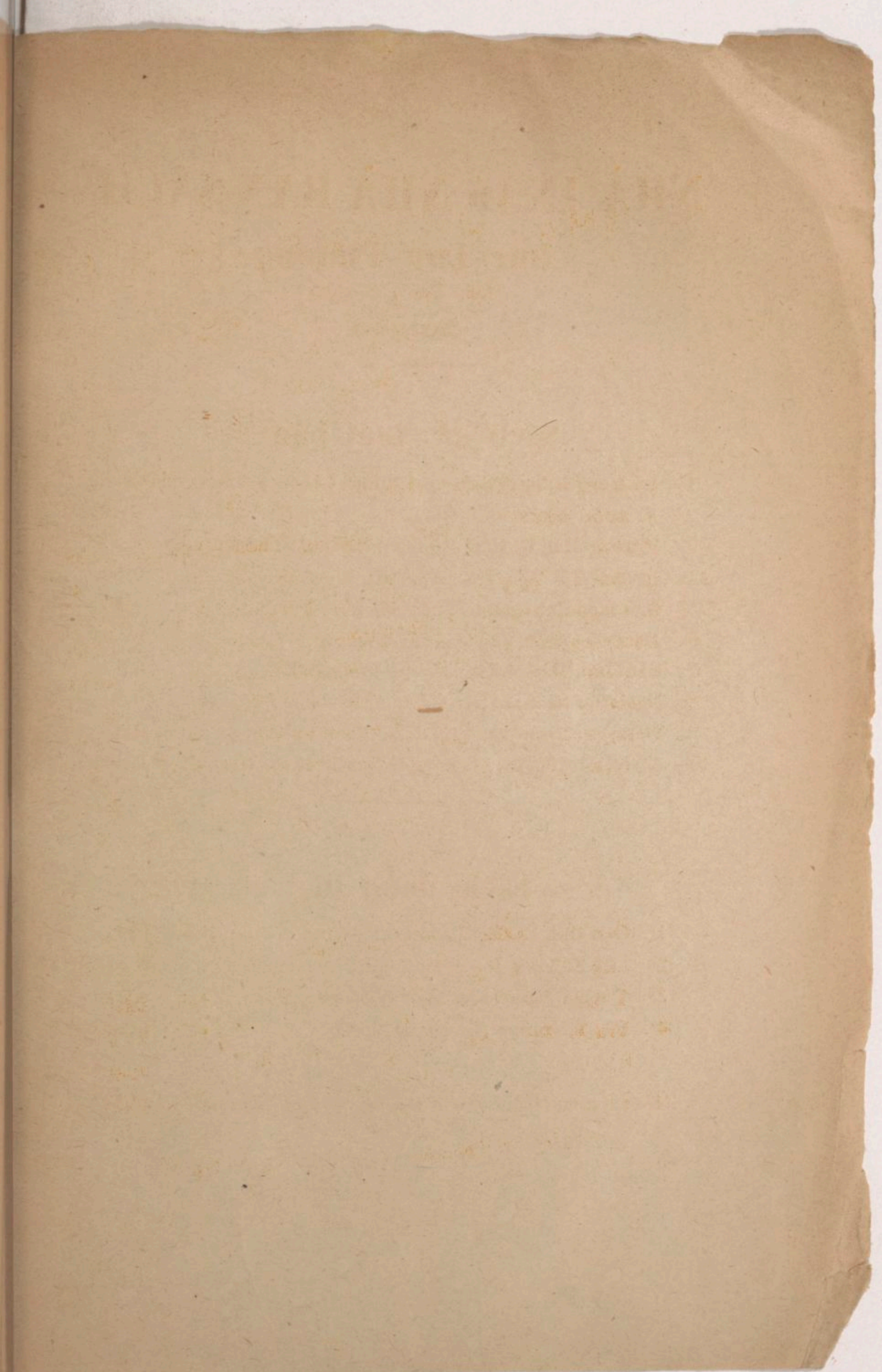
ĐƯỜNG-XUÂN-NGỌC

Chi mồ.

Trời ly biệt.

Nát-Ngọc Vùi-Hoa

NHÀ IN và NHÀ BÁN SÁCH

Đức - Lưu - Phương

158, Rue d'Espagne

Saigon

Sách đã xuất bản :

1.	Lý-trung-Hưng (Phạm-minh-Kiến)	4 cuốn	giá mỗi cuốn	0\$50
2.	Vì nước hoa rơi	» 1 cuốn	»	0.40
3.	Trường-Tinh Bí-Mật (Dương-minh-Đạt)	12 cuốn	»	0.40
4.	Lê-thái-Tổ Nguyễn-chánh-Sắt	4 cuốn	»	0.50
5.	Giọt-máu Chung-tinh (Tân-dân-Tử)	4 cuốn	»	0.40
6.	Đêm rối người tội tử hình (Lê-hoàng-Mưu)	4 cuốn	»	0.50
7.	Khởi-tinh Mẫu-nhiệm (Dương-minh-Đạt)	»	»	0.40
8.	Nhạc-Phi tái sinh Tiểu anh hùng Lý-bằng Phi	5 cuốn	»	0.50
9.	Nam-cực Tinh-Huy (Hỗ-biêu Chánh)	6 cuốn	»	0.45
10.	Nguyễn-tuyết-Hoa (Trương-Hoàn)	5 cuốn	»	0.40

Sách đang in :

1.	Oan-tinh Ly-hận	7 cuốn	giá mỗi cuốn	0\$40
2.	Lửa đỏ Lòng son (Văn-Trình)	»	»	0.40
3.	Truyện Người bán Ngọc (Lê-hoàng-Mưu)	»	»	0.50
4.	Đầu tóc mỵn (Lê hoàng-Mưu)	»	»	0.50

Mua đi mua lẻ do nơi bán hiện có cho huê hồng nhiều.